

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

לפני כבוד השופט אהרן פרקש

רע"א 1100-09

בנק מזרחי טפחות בע"מ נ' בן ארי

בקשה מספר 1

בנק מזרחי טפחות בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד לאה בראון ועו"ד ערן הלר

המבקש

נגד

אריה בן ארי, עו"ד
בעצמו

המשיב

החלטה

לפניי בקשה לפי סעיף 6 לפקודת בזיון בית המשפט בגדרה מבקש המבקש לכוף על המשיב בקנס או במאסר למלא אחר פסק הדין שניתן בבר"ע 1100/09 ביום 26.1.10 (להלן: "פסק הדין").

במסגרת פסק הדין, שניתן בהסכמה, נקבע, כי: "לא יאוחר מיום 25.2.10, יפקיד המשיב בחשבון נאמנות שיפתח על שמו לטובת בנק המזרחי טפחות סך של 2,039,066 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת שתי התובענות של המבקש בבית משפט השלום בירושלים". פסק הדין ניתן בגדרה של בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' דראל) מיום 21.9.09 בת.א. 11670/05. בתמצית, המדובר בתובענה, אחת משתיים, שהגיש המבקש נגד המשיב בבית משפט קמא בגין כספים שגבה המשיב עבור המבקש מחייבים מסוימים, ואשר הוחזקו על ידו בנאמנות, ולטענת המבקש לא הועברו אליו כפי שהתחייב לכך המשיב. יצוין, כי בבית משפט קמא נדונה יחד עם שתי התובענות של המבקש נגד המשיב גם תובענתו של המשיב נגד המבקש בגין שכר טרחה והחזר הוצאות שאותם חייב לו המבקש, לטענתו. כאמור, ביום 26.1.10 הסכים המשיב לאמור בפסק הדין, וזאת לאחר שהתחייב כי ההפקדה של הסכום המוזכר תבוצע על ידו תוך 30 ימים. כן הוסכם כי בכספים אלו לא ניתן יהיה לבצע כל דיספוזיציה, ללא מתן החלטה של בית משפט השלום.

עד היום לא מילא המשיב אחר ההוריה שניתנה במסגרת פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי.

במסגרת הבקשה, מרחיב המבקש וטוען כי לאחר מתן פסק הדין האמור, ננקטו נגד המשיב הליכים שונים במסגרת ההוצאה לפועל, אולם על אף הליכים אלה לא הפקיד המשיב את הסכום האמור. לטענת המבקש, המשיב הצהיר בבית משפט קמא כי אין בכוונתו לקיים את פסק הדין, וכי הינו מסתיר את הכספים נשוא פסק הדין ואינו מוכן לגלות את מקום הימצאם, כדי שלא לאפשר את

אכיפת פסק הדין. לטענת המבקש, מסתבר כי המשיב מעולם לא התכוון לקיים את פסק הדין, וכי הסכמתו להפקדת הכספים היתה מצג שווא בלבד. המבקש מדגיש במסגרת הבקשה כי כיוון שהמשיב מודה שהוא מסתיר את הכספים יש צורך בשיתוף פעולה אישי של המשיב בקיום פסק הדין, ואין למבקש דרך אחרת לאכוף את ביצוע פסק הדין אלא בנקיטת הליכי הביזיון, וזאת משהליכי הוצאה לפועל לא נשאו פרי.

המשיב מתנגד לבקשה וטוען בתמצית, כי הסכמתו לפסק הדין ניתנה שלא מדעת. כן טען, כי הליך של בזיון בית המשפט איננו ההליך המתאים לביצוע פסק הדין, שכן המדובר בחיוב כספי ועל המבקש לנקוט בהליכי הוצאה לפועל. עוד נטען על-ידי המשיב, כי במסגרת הליכי הוצאה לפועל עוקלו כספים בחשבונותיו ואף הוטל עיקול על ביתו ועיקולים אלה עולים לסך של למעלה מ-6,000,000 ₪, היינו המדובר בסכום העולה לאין ערוך על הסכום שתבע המבקש מהמשיב. עוד נטען, כי המבקש טרם זכה בתביעתו נגד המשיב ופסק הדין הינו רק בטחון לכספים שנתבעים ואין המדובר בתשלום למבקש. עוד הוסיף המשיב וטען, כי הינו מוגבל ואין באפשרותו לפתוח חשבון בנק לאור הגבלה זו, ולפיכך נמנעת ממנו האפשרות למלא אחר פסק הדין.

לכך משיבה ב"כ המבקש כי למעשה עד היום לא נתפס סכום כלשהו מהמשיב. עוד נטען, כי המשיב בעצמו הצהיר בלשכת הוצאה לפועל, כי הוציא כספים לחו"ל מכספי הפיקדונות שהופקדו בחשבונו על-ידי החייבים ושאותם תבע בשם המבקש, ובלא שיתוף פעולה מצד המשיב לא ניתן יהיה למלא אחר פסק הדין, ועל כן ההליך המתאים במקרה דנן הינו ההליך דנא. עוד נאמר על-ידי ב"כ המבקש, כי קיים חשבון נאמנות שנפתח באמצעות לשכת הוצאה לפועל ואולם עד היום לא טרח המשיב להפקיד בחשבון זה את אשר חויב במסגרת פסק הדין.

לאחר שנתתי את דעתי לטענות הצדדים, מסקנתי היא כי דין הבקשה להתקבל.

אכן נפסק כי הליך הביזיון הינו הליך אכיפה קיצוני ולכן מקובל לראות בו הליך שיורי, לאחר שכל ההליכים האחרים האפשריים נבחנו או מוצו (רע"א 3888/04 שרבט נ' שרבט, פ"ד נט(4) 49, 58 (2004) והאזכורים שם). במקרה דנן אין חולק כי ננקטו נגד המשיב הליכי הוצאה לפועל אולם אלו העלו חרס. לא-זו-אף-זו, במסגרת חקירתו של המשיב בלשכת הוצאה לפועל ביום 13.9.11, הודה המשיב בהעברת סכום של כמיליון ₪ לחו"ל במזומן באמצעות חברים שנסעו לארה"ב, ואף הודה כי המדובר בכספים שנמצאו בחשבונותיו שאותם הזכיר במסגרת הדיון ביום 26.1.10, ואשר לגביהם ביקש שהות של 30 יום לביצוע ההפקדה שנקבעה בפסק הדין (תיק הוצל"פ 9-10-32563-01 בעמ' 2). אכן, סכום ההפקדה שנקבע הינו להבטחת התביעות של המבקש נגד המשיב במקרה שיזכה בבית משפט קמא, אולם פסק הדין שניתן במסגרת בקשת רשות הערעור, ניתן **בהסכמה** והפך להיות חלוט. המשיב לא הגיש עליו ערעור או בקשת לביטולו, ולפיכך טענתו כי הסכמתו ניתנה שלא מדעת, וכי הסכמה זו ניתנה כיוון שהיה, לדבריו, **"הלך רוח באותו היום שגרם לי לתת תשובה לא נכונה"**, וזאת לאחר כשלוש שעות שבהן שקל את הדברים, אינה יכולה להישמע. אמנם המשיב טוען כי הגיש תביעה נגד המבקש בגין שכ"ט שלטענתו מגיע לו והעולה על סכום תביעתו של המבקש כלפיו, ברם, טענה זו איננה יכולה להישמע כנגד פסק דין חלוט שאחריו לא מילא המשיב וכאשר אין בידו מענה

כלשהו מדוע לא עשה כן. ההתרשמות הינה כי המשיב ביקש להרוויח זמן בעת הסכמתו למתן פסק הדין, על-מנת שיהיה סיפק בידו להימנע מלבצע אחר התחייבותו שניתנה בהסכמה, כאמור.

בהענות לבקשת המבקש אין המדובר בהענשתו של המשיב עקב אי קיומו של פסק הדין אלא בבחינת צפי מכאן ולעתיד ועל מנת להבטיח את קיומו, שדורש שיתוף פעולה אישי מצידו של המשיב. כאמור בדברי ב"כ המבקש, קיים חשבון נאמנות פתוח שנפתח במסגרת לשכת ההוצאה לפועל, וכל אשר נדרש מצד המשיב הינו לאסוף את הכספים שלפי הודאתו גבה מלקוחות הבנק עבור המבקש, אשר הופקדו בחשבונותיו השונים של המשיב ועשה בהם כטוב בעיניו, ולא העבירם למבקש כפי שהיה עליו לעשות, או אף העבירם לחו"ל כאמור לעיל, ולהפקידם בחשבון הנאמנות האמור.

לשיטה אחרונה. הליכי ההוצאה לפועל נגד המשיב לא צלחו ומסקנתי היא אפוא כי יש להיעתר לבקשת המבקש. על יסוד האמור הנני מורה כדלקמן:

1. על המשיב למלא אחר פסק הדין מיום 26.1.10 בדרך של הפקדת הסכום האמור שם, לא יאוחר מיום 20.11.11.
2. בגין כל יום של איחור בהפקדת הסכום האמור, יישא המשיב בקנס של 3,000 ₪.
3. היה ולא ימלא המשיב אחר האמור עד ליום 20.12.11, כי אז ניתן יהיה לאוסרו למשך 30 ימים. עד למאסרו ימשיך ויחול הקנס האמור.
4. אם גם לאחר פרק זמן זה של המאסר לא ימלא אחר פסק הדין, יובא לדיון לפניי ביום 23.1.12 בשעה 14:15.

המשיב יישא בהוצאות ובשכר טרחת עו"ד המבקש בסך כולל של 7,500 ₪. המזכירות תשלח העתקים בפקס ובדואר לצדדים וכן ליועץ המשפטי לממשלה.

אהרן פרקש

ניתנה היום, כ"ז תשרי תשע"ב, 25 אוקטובר 2011, בהעדר הצדדים.